

A Fővárosi Ítéltábla **felperes jogi képviselője** jogtanácsos (fél címe 1) által képviselt felperes neve (**felperes címe** felperesnek, **I. r. alperes jogi képviselőjének neve** (fél címe 2) által képviselt I.rendű alperes neve **I. rendű alperes címe** I. rendű és a személyesen eljáró II.rendű alperes neve (**II. r. alperes címe**.) II. rendű alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. június 13. napján kelt 2.P.24.583/2014/63. számú ítélete ellen a felperes által 68. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő:

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 85.000 (nyolcvanötezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a módosított keresetében kártérítés jogcímén egyetemlegesen kérte kötelezni az alpereseket 6.605.326 forint, valamint 124.780 forint és ezek után 2017. február 14. napjától, továbbá 4.332.892 forint és 2013. június 13. napjától számított késedelmi kamatai megfizetésére.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték, vitatták a felperes követelésének jogalapját.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította. Elutasította a II. rendű alperes permegszüntetés iránti kérelmét is. Kötelezte a felperest, fizessen meg I. rendű alperesnek 508.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a 663.800 forint eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet indokolása értelmében az elsőfokú bíróság a felperes által megjelölt jogellenes magatartások alapján, valamint a kár bekövetkezésének időpontjára figyelemmel vizsgálta, hogy az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) vagy a 2013. évi V. törvény (új Ptk.) rendelkezései alkalmazandók-e, figyelemmel a 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 1. §, valamint 54. § rendelkezéseire. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az I. és II. rendű alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben kára merült fel a keresetben érvényesített összegben. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint, a rendelkezésre álló adatok és iratok alapján egyértelműen, aggálytalanul nem nyert bizonyítást, hogy az I. rendű alperes mettől meddig volt elnök és a II. rendű alperes mely időszakban, milyen tisztséget viselt. A perbeli időszakban aktuális, hatályos alapszabályok, szervezeti működési szabályzatok, az érvényes, az ellenérdekű fél által meg nem kérdőjelezett határozatok hiányában azt sem látta igazoltnak, hogy a felperes szervezete miként épült fel, az egyes szerveknek, tisztségviselőknek, az országos kongresszusnak, választmánynak, elnöknek, alelnököknek, főtitkárnak, és a különböző ellenőrző szerveknek és személyeknek mi volt a feladat- és hatásköre. Részletes felperesi tényelőadás hiányában a csatolt két szerződés alapján nem látta megállapíthatónak, hogy a Baross utca 61. szám alatti helyiségre az alperesek mikor, kivel, milyen tartalommal kötöttek szerződést, az ingatlanra milyen jogviszony, mettől meddig állt fenn, így azt sem látta bizonyította, hogy az alperesek törvénytelen szerződéseket kötöttek. Tényelőadás és bizonyítékok hiányában nem látta megállapíthatónak, hogy az alpereseket

tájékoztatási kötelezettség terhelte a peres eljárásokról, számvevőszéki vizsgálatokról. Az elsőfokú bíróság a csatolt iratokból azt megállapíthatónak látta, hogy a felperessel szemben két különböző peres eljárásból végrehajtási eljárás van folyamatban, az egyik alapja használati díj, a másik ingatlan kiürítése és egyéb követelés iránt folyik, azonban jogerős ítéletek hiányában a tartozás ténybeli és jogi alapja nem volt megállapítható. A felperes nem bizonyította azt sem, hogy az I. és II. rendű alperes mikor, mekkora pénzösszeghez jutott hozzá és kezelte azt sajátjaként. A becsatolt két pénztárbizonylatot és nyugtát nem tartotta alkalmasnak a felperesi állítás alátámasztására. A felperes az iratkiadásra irányuló keresetétől elállt, a fenntartott kártérítési keresete tekintetében pedig nem bizonyította, hogy I. rendű alperes mikor, mely iratok birtokába került, és ezek átadásának elmaradásából milyen kár érte. A rendelkezésre álló bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdés szerinti mérlegelése alapján az elsőfokú bíróság nem tudta megállapítani, hogy az állított jogellenes magatartások mikor történtek, mettől meddig tartottak, és alapvetően azt sem, hogy az egyes kifogásolt cselekményeket alperesek megtették, illetőleg elmulasztották. Nem látta bizonyítottnak, hogy az alperesek állítólagos jogellenes magatartása okozati összefüggésben áll az érvényesített károkkal, és a kár felmerülte sem bizonyított. Rámutatott, hogy a 6.605.326 forint követelés jogerős ítéleten alapul, de ez már az önkéntes teljesítés elmaradása miatti járulékokat is tartalmazza. A felperes által meg nem fizetett összeggel ugyanakkor a felperes vagyona nem csökkent, így az elsőfokú bíróság megítélése szerint kár nem érte a felperest, ezért kár hiányában kártérítési felelősség megállapításának nem volt helye. A 124.708 forint követelés végrehajtási költség, amelyet a felperes nem fizetett meg, így az elsőfokú bíróság álláspontja szerint felperesnél kárként nem jelentkezik. A jogerős ítélet - amelyen ez a végrehajtási költség alapul - nem áll rendelkezésre, ezért nem látta megállapíthatónak, hogy a felperes által felhozott jogellenes magatartásokkal okozati összefüggésben áll a kárként megjelölt összeg. A 4.332.892 forintot a 2014. évi vagyonmérleg a tartalék soron tartalmazza, melyből nem következik, hogy a felperes házipénztárában készpénz vagyon volt, és ahhoz az I., II. rendű alperes bármikor hozzájutott, és azzal sajátjaként rendelkezett. A felperes bizonyítási indítványait mint szükségtelent mellőzte. Mindezek kiemelésével a keresetet elutasította, és a perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdés szerint rendelkezett.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, az ítélet megváltoztatását és pontosított keresete szerint az alperesek marasztalását kérte. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, a rendelkezésre bocsátott nagy mennyiségű okirati bizonyítékot meg sem említi az indokolásban. Megítélése szerint bizonyított, hogy az I. rendű alperes mely időszakban volt elnök, az alpereseket fegyelmi úton kizárta, és az alperesek voltak azok, akik a bulvársajtónak nyilatkozták, hogy a felperes vezetősége 2010-ben kettészakadt. Hangsúlyozta, hogy a négy éve tartó perben nem tudta elérni, a bíróság kötelezze az alpereseket iratok átadására. A nyilvántartás szerint felperesnek hatályos SZMSZ-e és Alapszabálya van, az nem róható a terhére, hogy az alperesek nem adtak át iratokat, vagyoni eszközöket. Jogi álláspontja szerint alpereseknek kellett volna bizonyítani a saját előadásukat. Képtelenségnek tartotta, hogy a 2010. december 19-i kongresszuson megválasztott új vezetőség tudta és jóváhagyta, hogy az állam tulajdonában lévő helyiségeket kiadják az alperesek, a pénzt egymás között elosztogatják. Kiemelte, hogy a tiltott gazdasági tevékenység jogellenes, az ezzel szerzett összegeket a NAV-nak be kell fizetni. Az ÁSZ jelentést, amelynek megállapításait az alperesek sem tették vitássá, valamint a jogerős bírósági ítéletet a jelen bíróság nem vizsgálhatja felül, azokat alperesek átvették, és azokról a felperest nem tájékoztatták, és az iratok felperes birtokába nem kerültek. Alpereseket kellett volna tehát az iratok csatolására kötelezni. Bizonyítottnak tartotta, hogy az I. rendű alperesnek aláírási, a II. rendű alperesnek pénzkezelési joga fennállt és egymás nélkül nem tudták volna a visszaéléseket megvalósítani. Az alpereseket terhelte volna bizonyítás, hogy az SZMSZ mely pontja hatalmazta fel őket arra, hogy tiltott gazdasági tevékenységet folytassanak, nem pedig felperesnek, hogy az

SZMSZ mely rendelkezése tiltja a jogellenes tevékenységet. A házipénztár eltulajdonítását a II. rendű alperes által készített bevallás bizonyítja. Álláspontja szerint attól, hogy pillanatnyilag nem tud teljesíteni, kártérítési igényét érvényesítheti. Az alperesek jogellenes tevékenysége következtében jelentkező adósság mint teljesítendő kötelezettség, vagyonsökkenésnek minősül, és így a károkozás fennáll. A felelősség alóli mentesüléshez alpereseknek kellett volna bizonyítani, hogy úgy jártak el, ahogy az az adott helyzetben elvárható. Külön kiemelte, hogy az állammal szemben fennálló kötelezettségének kíván eleget tenni, amikor az alperesekkel szemben igényt terjesztett elő.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Kiemelte, hogy a fellebbezésben új tényállításra és új bizonyítékokra nem került sor.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján - a felek tárgyalás tartás iránti kérelmének hiányában - tárgyaláson kívül bírálta el a fellebbezés és az elsőfokú ítélet megalapozottságát.

A Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza, hogy a felperes az alperesekkel szemben irat- és ingók kiadása, valamint helyiség kiürítés iránti keresetétől elállt, e tekintetben az elsőfokú bíróság a pert jogerősen megszüntette. A felperes végleges keresete kizárólag kártérítésre irányult. Ebből következően az, hogy az alperesek iratokat, illetőleg különböző ingóságokat, vagy mint ahogy a fellebbezés utal rá, vagyoni eszközöket nem adott át a felperesnek, a per tárgyát már nem képezte. Amennyiben a felperes továbbra is erre alapítva kívánta a kártérítési követelését is érvényesíteni, a bizonyítás e vonatkozásban is a felperest terhelte. Az elsőfokú bíróság helytállóan a felperesre telepítette a bizonyítást. A felperes kártérítési keresetét érvényesített. Alapvetően a felperes által megjelölt alperesi magatartások, amelyek előadása szerint a kártérítési felelősséget megállapítják, a 2014. március 15. előtti cselekményeken, mulasztásokon alapultak. A Ptké. 50. § (1) bekezdése alapján az új Ptk. hatályba lépésekor fennálló kötelezettségek tekintetében nem az új Ptk., hanem a Ptk. rendelkezései az alkalmazandók. A Ptké. 54. § a kártérítési felelősség vonatkozásában is a Ptk. rendelkezéseit rendeli alkalmazni abban az esetben, hogyha még az új Ptk. hatályba lépése előtt megkezdődő, folyamatosan tanúsított, károkozó magatartás áll fenn, függetlenül attól, hogy a károkozó magatartás befejezése és a kár bekövetkezése az új Ptk. hatályba lépése utáni időpontra esik. A felperes által előadottak és a megjelölt kárigények tekintetében a csatolt okiratokból is az állapítható meg, hogy a felperes az alpereseknek az új Ptk. 2014. március 15-i hatályba lépését megelőző (általa megjelölt) tevékenységére, illetőleg mulasztására alapította a követelését, így a Ptké. 54. § alapján a kereset elbírálására nem az új Ptk, hanem a Ptk. rendelkezései alkalmazandók, így különösen a Ptk. 339. § (1) bekezdése. Ebből okszerűen következik, hogy a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperesek jogellenes magatartást tanúsítottak, ezzel okozati összefüggésben következett be a felperes kára, és hogy ténylegesen milyen összegű kára keletkezett. A felperes mint olyan szervezet, amelynek tagjai és vezető tisztségviselői voltak az alperesek, nem volt elzárva attól, hogy a keresetét alátámasztó bizonyítékokat, így az alperesek mint vezető tisztségviselői működésére, jogaira, kötelezettségeire vonatkozó, alapszabályi és egyéb belső szabályozati rendelkezéseket, azoknak az adott időszakban hatályos szabályozását becsatolja a peres eljárásban, ezzel bizonyítva, hogy az alperesek milyen jogait, kötelezettségeiket szegték meg. A felperes a vele mint önálló jogi személlyel szemben hozott jogerős ítéletekre alapítva terjesztett elő kártérítési keresetét, a jogerős ítélet alapján folyamatban lévő végrehajtási eljárásban tőle követelt összegekkel egyezően jelölve meg az alperesektől követelt összeget. Miután a felperes volt az, akit a jogerős ítélet marasztalt, és a felperessel szemben van folyamatban végrehajtási eljárás, nem volt

elzárva attól, hogy az ezen követelésének alapját képező jogerős ítéletet teljes terjedelmében csatolja a peres iratokhoz, amennyiben ténylegesen erre kívánta alapítani az alperesekkel szembeni követelését is.

Ezért a Pp. 190. § (2) bekezdés alkalmazásának nem volt helye.

A felperes a peres eljárás során a keresetét és a keresetét megalapozó tényelőadásokat is többször módosította, pontosította. A végleges keresete egy jogerős ítéleten alapuló, végrehajtási eljárásban kiállított foglalási jegyzőkönyvben rögzített teljes tartozás, valamint egy másik jogerős ítéleten alapuló végrehajtási eljárásban a végrehajtó díjjegyzékében szereplő összeg, továbbá a 2013. évi vagyonmérlegben az eszközök értékeként megjelölt forint összeg alperesek általi megfizetésére irányult. Mindehhez képest az ekként megjelölt kereseti követelése és a keresetét megalapozó tényelőadások nem voltak teljes összhangban, részben ellentmondtak egymásnak. Az elsőfokú bíróság is helytállóan mutatott rá, hogy a 6.605.326 forintos követelés egy olyan jogerős ítéleten alapul, amelynek az alap tőke összege csak közel 1/3-a a teljes tőke összegnek, miután az a késedelmi kamatokat, egyéb költségeket, végrehajtási költségeket is tartalmaz.

A vagyonmérlegbe beállított eszköz értékből önmagában arra megállapítás nem vonható, hogy azzal a II. rendű alperes sajátjaként rendelkezett, és hogy az ténylegesen nem áll a felperes rendelkezésére.

A felperes az elsőfokú bíróság felhívása ellenére az őt terhelő bizonyításnak nem tett eleget, nem bizonyította, hogy az általa megjelölt kár az alperesek jogellenes magatartásával okozati összefüggésben bekövetkezett. Nem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felperes által kárként megjelöltek az alpereseknek a felperesnél korábban betöltött tisztségeivel, a tisztségből eredő mulasztásukkal, illetve jogellenes magatartásukkal összefüggésben keletkeztek. Az alperesek oldalán nem volt bizonyított olyan jogellenes magatartás, amely bármilyen összefüggést mutatott volna a felperesek által megjelölt kárral.

Mindezek kiemelésével az elsőfokú bíróság a keresetet bizonyítottság hiányában helytállóan utasította el.

A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 256/A. § (6) bekezdés szerint alkalmazandó Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a fellebbezési eljárásban felmerült költségek viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott a Fővárosi Ítéltábla. Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő, így a fellebbezési eljárásban költsége nem merült fel. A II. rendű alperes személyesen járt el, a fellebbezési eljárásban igazolható költsége szintén nem merült fel.

A felperes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket az 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdés szerint alkalmazandó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. § szerint az állam viseli.

Budapest, 2017. november 9.

Dr. Németh László
a tanács elnöke

. Merőtey Anikó. Molnár Ágnes
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: